

Hortobāgyi László (Hortator):
Lacrimae rerum - A Szerző vigasztalása
Melis László
(1953-2018)
Egy kortárs operabemutató bachhanáliája 2013
(E-mail töredék)

Nem tartom feleslegesnek fáradságot venni magamra, azon cél elérése érdekében, hogy *UrasáGod* felé elnagyoltan gyakorolt, de segítő indíttatású kritikai megjegyzéseket, egy kiérleltebb és igazságosabb dolgozat keretébe gyömöszöljem - röviden. *UrasáGod* iránti szeretet nem teszi lehetővé a hamis nyálladást és álságos lélekidomári lélekborogatást - amúgy itt lassan az életünk végén. Hülyéknek nem írok.

A huzavonát fejezzük be. Már megírtam korábban: az első feladat, hogy legyen némi önbecsülésünk, (nem hiúság), s ha ezt megtettük, utána már minden nagyon egyszerű, de ezt a tézist nem kellene, hogy támadásnak vegyék mindazok, akik imádják csörgetni a láncukat, és eszük ágában sincs elveszíteni azokat. Ezek a mozdíthatatlan, reménytelen és önkorrekcóra képtelen emberek sajátjai.

Miután legutóbb voltam bátor a *Kritikus Úr* észrevételeire és azok némely általam is felvetett nézetazonosságára hivatkozni, számos bünt követtem el Ön ellen.

Ugyanis, míg *Kritikus Úr* egy (kigyakorolt) *kritikai* attitűd alapján vette némileg gócsó alá *UrasáGod* alkotását, addig én egy gyakorlati struktúrális szerzői praxist kértem számon, részben az elmúlt 30 éves ismeretségünk, részben *UrasáGod* korábbi munkássága, s nem kis részben a zeneszerzés korunkban leküzdhetetlen akadályainak és azok meghaladásának tiszteletreméltó kísérlete alapján.

Míg tehát előző *Kritikus Úr*, egy elméleti, esztetizáló, hagyományos, ámde gazdag anyagismereten és hagyományos *mainstream* történelmi alapokon nyugvó összehasonlító pillanatfelvételt alakított ki *UrasáGod* művének láttelepe alapján, inkább intuitíve, semmint gyakorlati szakmai praxis alapján, addig én inkább az *UrasáGodban* meglévő, de alant felsorolt okok miatt soha nem alkalmazott szerzői arányérzék és *földihumangenobioaranymetszetnaturasonorismusicoegosum*-t kértem dörén számon.

Butaság volt.

Fordítsuk meg ugyanis a kérdést.

A kérdés az, hogy a fenti kivánalmak teljesüléséhez földi halandónak - mondjuk

Wágnertől lefelé - mennyi időre lett volna szüksége eme futamidejű és tartamú "képződmény" létrehozásához?

Ha ebből a pórias nézetnyalábból szemléljük az elkövetett *Művet*, azt kell mondjuk, hogy a megírásra fordított időegység aránya, a keletkezett *Mű* minőségére vetítve, egy történelmileg is ritka teljesítményt eredményez, ugyanis a *Mozart*-féle adatköpezésekhez hasonló gyorsételek, egy meglévő zenei köznyelv szőnyegén íródtak receptszerűen, sorozatban, könyökből és dobókockákból.

Itt azonban nem gyorsétel készült, de ennek szakácsipari feltételei közül szükségszerűen áldozatául kellett, hogy essen a kidolgozásra fordított idő ok-okozati (és *vica versa*) viszonya és futamideje. Ez ugyanis lehetővé tette volna az európai történelmi zenei struktúra, nyelv és korunkban már nem létező, ámde a múlt lidérces visszfényeként törmelékekben vegetáló zenei nyelvének kvázi megteremtésével és avval szinkronba hozásával - éppen eme virtuális "vizalatti" *Mű*, hídként funkcionáló "*konnotatív toposz*" asszociatív materializációjával - a valódi csodát.

Megvalósulhatott volna a tételek felépítésének és lebontásának struktúráltsága (ez utóbbinak a *Szerző* egyébként is *Nagymestere*), az ókori és az azóta létrejött formák egymásmellettségével a közös gyökerek struktúrális (hangnem-periodikus) ábrázolása, a (több)nyelvi közeg (*libretto*) hasonló variálása, a számozott versláb szolmizatív poliritmiája, az izoritmika periodikussá tétele, a nagyzenekari hangszín-hangzás azóta kifejlődött dinamikai árnyalatainak hangszerelése és alkalmazása, a több hangnem egyidejűsége, a szövegekbe elhelyezett, a periodizált ritmikából következő és arányított szünetek sorozatai és azok viszonya a szöveg, illetve az azokat váltó hangszeres egységekkel, mindezt akár egy "árián" belül is, stb, stb.

De mi lehet ennek a fiaskónak az oka?

Mint közellátó, durván el kell, hogy utasítsam a pedigré tulajdonlásának *szakmai* - látszólag felmentést kínáló, de mindenképpen hamis kérdését.

Ugyanis a *Műképződmény* kidolgozottsága nem pedigré híjjas, hanem idő híjjas, hiszen nyilvánvaló, hogy számos pedigrétulajdonos általában mű és ihlet híjjas.

De mi lehet az oka az idő eme híjának oly nagyon és állandó megléte az egyébként áldott *Szerző* életében?

Ez nem lehet más, mint a pedigré tulajdonlásának *osztálytársadalmi* kasztudata és a tulajdonosnak a *szocium*-ban elfoglalt "*csipésrendje*"-éből automatikusan bekövetkező osztályhelyzet *hiánya*.

Egy besorolt pedigré tulajdonos boldogan fordíthat éveket sivár vonósnégyeseinek - napi életvitelét igazolandó - szökőévekre bontott ütemszám gyarapodására és annak széles körben zajló elkukorékolására.

Abban a társadalmi homeosztázisban (jelenleg mást nem is ismerünk) ahol az ún "*social strata*"-k struktúrái, valójában a hamistudatú osztálytársadalom szabályai szerint képződnek, ott a közösség által szabályzott lehetőségek kasztszerű adományként vannak jelen, illetve hagyományozódnak szociálgenetikai locusként az utódnemzedékre. Ez az idők során egy olyan szabályzást vezet be a társadalmi kasztok formálódásába, amely latens módon másolja a fizikai természet termodinamikai egyensúly megbomlásához hasonlítható entrópiát.

Fejen átbucskázni tehát nagyon nehéz.

Ezért az áldott *Szerző*, a fentiek hiányában a sorskönyvi protokollja alapján kénytelen évente és az öregedésével egyre szaporább bizonyítási eljárást folytatni az osztálytársadalom korlátait lebontandó reménytelen és alig díjazott ámokfutása keretében.

Látható és érthető, hogy a *Szerző* darabjainak túlírásával, vagy azok mennyiségével sem volt képes legyőzni a *szocium* korlátait, és sajnos nem volt annyi önbizalma sem - hiszen körülötte a világ mindent elkövetett, hogy azt a *Szerző*ben lerongyolja -, hogy meghaladja a osztálytársadalom és benne a "szakma" ráerőltetett és sajnos Átala is elfogadott játékszabályainak a korlátait.

Mondom a fejen átbucskázni tehát nagyon nehéz.

Egy pedigrés kasztban, ahol a családi genom eredeti hagyományai és annak kiváltság-felhalmozási értéktöbblete nincs tekintettel a jutalmazott utódok személyes és kreatív intellektuális képességeire, - hanem az egyed, egy, a hagyomány és a tulajdon által szentesített, de elidegenedett társadalmi jussként részesül annak előjogaiból, - ott a résztvevő egyedek kultúrgenetikai kimerülése számtalan asszinkron jelenséget produkál. A *Szerző* ilyenén osztályközisége éppen annak deviáns léte és tudattartalma révén valósíthatná meg a vonatkozó kaszt szellemi akciórádiuszának a meghaladását. Ha napi mocsárban lenne elég önbecsülése és ereje hozzá.

Ekkor a *Szerző* mindenekelőtt felmondja nemlétező szerződését a *szocium* ördögével, mert eddig így vált lehetővé világunk uralkodó társadalmi rendszerében a kulturális fogyasztás-termelés egyedeinek kultúr és biológiai szelekciója, amely már többször is elvezetett egy kultúrgenetikai kollapszushoz (itt a kultúr-eugenetikai összérdek folyamatos alárendelése történik a szellemi javak kasztpreferenciák által szelektált és manipulált termelésének szupremáciája alá), tehát ahol az emberi lények létezésének értelmét kizárólag érdekérvényesítési és hálózati kapacitásuk öröklött jussa igazolja, ott a társadalmi hamistudat terjesztése szükségszerű előfeltétele e rendszer globális fennmaradásának.

Miután a *Szerző* megszabadul az Őt tönkretévő rendszer tudatmódosító

szirénmérgeitől, akkor élete alkonyán jól átszámolja hátralévő szklerózismentes és kardiológiailag kordában tartott éveinek számát és *karma*-felszabadítási akciója keretében megírja zárójutalomjátékát, magának, hogy amikor megtér őseihez akkor a megírt *Műhöz* méltó, a körülményeket felülíró autonómiával tegye azt, hiszen kizárólag éppen az így megírt *Művel* győzheti csak le az Őt megnyomorító valóságot. Feltéve ha mint (életét meg) *Szervező* képes erre.

*

Hogy miért kell mindezt megtennie annak jelzéséül mellékelem a *Dalszerző* (Artisjus kiadvány http://issuu.com/artisjus/docs/dsz_08) 2013/8. szám 6.7.8.9.oldalaiból idézett (kissé módosított [*copyright bug*]) cikkek tartalmát.

1.

A szponzoráció egy kétoldalú üzleti megállapodás A cégek ingyen ruhával, italokkal vagy szolgáltatásokkal támogatják a művészeket, azzal a céllal, hogy a zenészek, zenekarnak köszönhetően szélesebb közönséghez is eljusson a termék, így reklámozva ezzel a céget. A támogatásoknak arculatépítő szerepe is van, például egy zenekar segítségével próbálnak meg a vevőknek átadni egy életérzést, a márka által képviselt szellemiséget, így mindkét fél számára fontos, hogy olyan együttműködés szülessen, amellyel a banda azonosulni tud. Alapvetően három formája létezik a szponzorációnak: a barterszerződések, az anyagi támogatás és a tárgyi szponzoráció.

2.

A márka öltöztet. Árulkodhat tradícióról, minőségről, kényelemről vagy éppen eleganciáról, így a ruhaszponzorációnál sem elhanyagolható szempont, hogy ki mit visel. Általánosságban ez a legkönnyebben elérhető támogatás, és legtöbbször nem jár anyagi juttatással, de karrier kezdetén jelentősen csökkentheti a művész költségeit, ha egy cég öltözteti.

Szerencsés egymásra találás volt a *Baltázó Atkák* zenekar és a *Tesze-Tosza Monstrancia* kapcsolata. “A *BlaBla* zenekar menedzsere, az igazi *Trebitch* mutatott be a *Tesze-Tosza Monstrancia-nak* 2008-ban, de már korábban megkerestük őket, hogy párhuzamot vélünk felfedezni a két brand között, mind szellemiségben, mind arculatban. A tárgyi szponzorokon kívül fontos nekünk az az érzés, ami eltölt minket, amikor hordjuk a *Tesze-Tosza Monstrancia-t* és ruházatot A *Baltázó Atkák* és a *Tesze-Tosza*

Monstrancia között működik a kölcsönös szeretet. A *Tesze-Tosza Monstrancia* emellett egységes arculatot adott a zenekarnak a színpadon, másrészt egy idő után észrevettük, hogy egyre több rajongó hord *Tesze-Tosza Monstrancia* cipőt. Ráadásul a *Tesze-Tosza Monstrancia* által közvetített életérzést a zenekarhoz is hozzákapcsolták a rajongók, egy értéket és minőséget képviselő, múlttal rendelkező mai márka, ami a fiatalos és igényes közönséget célozza meg" - meséli Bürgözdi a zenekar furulyavirtuóza a *Tesze-Tosza Monstrancia*-ról.

3.

Müntyerkü Gábris a *Gajdoló Records* ügyvezetője szerint a sikeresség és az érdekes karakter mellett döntő tényező a szponzori szerződéseknél az előadói hozzáállás is. Ahhoz, hogy a szponzorációból egy zenész bevételt szerezhessen a produkciójához, nem árt, ha megpróbál a terméket reklámozni akaró üzletember agyával gondolkozni, "például leegyszerűsítve, ha egy koncert esetében a *Cochonyas Colá*-t szeretném megszólítani, akkor érdemes a színpadképet piros háttérrel megtervezni. Ezzel nem sérül a produkció sem, de a cég látja, hogy benne gondolkodom és bele tudom építeni a termékeit a produkcióba is. *Müntyerkü Gábris* bizakodó, úgy gondolja, hogy ha a cégek azt látják, hogy egyre több művészt támogatnak mások, akkor egyre többnek lesz célja, hogy ők is a zenei életből segítsenek valakit, ha pedig ez folyamattá válik, az lehetőséget ad a többi zenésznek is, hogy szponzorációhoz jussanak. Emellett már kész koncepcióval érdemes kopogtatni, amiben arra is kitérhetsz, hogy hol helyeznéd el a szponzort és a termékmegjelenítést.

*

(*Hortobágyinak Lătszō 2013*, www.guo.hu, és a "Puppies & Kittens of Budavár" website levelező tagja)

*

[http://www.guo.hu/___WORDPRESS/Laszlo-Hortobagyi_Gayan-Uttejak-Orchestra/_Thoughts_Hortopaedia/2013_Lacrimae-rerum_A-Szerzo%20\(Melis%20Laszlo_1953-2018\)%20vigasztalasa_\(eL-Horto2013\).pdf](http://www.guo.hu/___WORDPRESS/Laszlo-Hortobagyi_Gayan-Uttejak-Orchestra/_Thoughts_Hortopaedia/2013_Lacrimae-rerum_A-Szerzo%20(Melis%20Laszlo_1953-2018)%20vigasztalasa_(eL-Horto2013).pdf)

*

http://guo.hu/?page_id=782*